

Betakarják az eget

kilencvenegy őszen harmincnyolc évesen
 kaptam meg az első behívót a háborúba
 melyet postaládánkból kotortam elő
 éppen amikor budapestre indultam
 a hunyadi szövetség alakuló
 értekezletére akkoriban már
 gyakrabban megfordultam az Anyaországban
 és azóta még gyakrabban megmártózhattam
 az Anyaországgal szembeni ellenérzésekben
 az anyáskodás elutasításában
 amihez persze az is hozzá tartozik
 hogy nálunk egy időben abban a sokak
 által annyira irigyelt szabadságban
 bűnnek számított az **Anyország** szó
 használata szóval: akkoriban már
 gyakrabban megfordultam az Anyaországban
 élveztem azt a pezsgést melyet egyesek
rendszerváltásnak
 mások
gengszterváltásnak
 neveznek
 szegedről lila autójával ildikó
 vitt föl a budai várba ahol rengeteg
 megrettent délvidékivel találkoztam kik
 lehülyéztek amikor megtudták hogy haza
 akarok menni – halállisták vannak! – vágták
 a képembe – te pedig hős szeretnél lenni!
 – bujdosni csak ott lehet – magyarázkodtam
 zavarodottan – ahol keresik ahol meg
 is akarják találni a szökevényeket
 miután összejöttünk egyik társunk
 menedékhelyén átittuk az éjszakát egy
 kíváncsiságától lázas fuldokló asszony
 társaságában aki néhány pillanatra
 elhitette velem: ebbe belepusztulok
 aki rettentően féltett – hiszen apja is
 délvidéki származású volt – és tudott a
 tömegsírokról a rabszolgapiacról az
 összedrótozott szájakról a szabad rablás
 vérmámoros változatairól túl sokat

hallott vidékünk szenvedéstörténetéről
 elérzékenyülve könnyes szemmel fogadott
 testvéröccsévé vette tenyerébe arcom –
 öreganyámnak volt akkora tenyere és
 olyan széles lábfeje mint neki apai
 öreganyámnak meztláb ment előttem a
 tarlón ami emlékezetembe ragadt – így
 hozott össze a sors a magyar irodalmi
 társaságok nagyasszonyával a magyar
 irodalom zseniális kerítőjével
 aki kishegyesi gyökereit kereste
 akkoriban amikor még senki sem tudott
 kishegyesről amikor még csupán dsida nagy
 versében esett szó a bácskai – micsoda
 abszurdum! – szőlőhegyekről felénk a töltés
 a hegy haza akkor a bujdosásba mentem
 az elnéptelenedett utak vaksötétjébe
 a föl nem tehető kérdések erdejébe
 a bezárt ajtókkal pulzáló rettenetbe
 a második behívó érkezését lazán
 átaludtam nem működött a csengőnk melyet
 azóta sem javítottam meg a szomszédok
 mondták hogy azon a hajnali órán hosszan
 dörömböltek kapunkon akkoriban tudtam
 meg hogy az utcánkból többen féltettek ami
 a könnyekig meghatott – hányan élnek le úgy
 az életüket hogy sohasem tudhatják meg
 félti-e őket valaki az utcájukból
 lányaim kulcsot hordtak a nyakukban közben
 a kossuth rádióknak nyilatkoztam hosszan
 nem dehogy bátorságból inkább egyik pestre
 szökött volt munkatársamon segítve aki
 az újrakezdés mellett döntött aki húzós
 anyagot akart az asztalra tenni ami
 történetesen a bujdosó költővel készült
 telefoninterjú volt melyet FANTOMORSZÁG
 SZERBTÖVISE NYOMJA MAGYAR
 LELKEMET címmel
 az egyik bulvárlapban is megjelentetett
 versemmel együtt melyben a zsírba mutatva

a zsír zimankós szobrászaként megneveztem közeljövőnk nélkülözhetetlen anyagát az emberzsír szóvivőjeként tetszelegve persze bíztam a balkáni fejtelenségben gyávaságban zúrzavarban lustaságomban bíztam a legjobban abban hogy ébredésem után nagyon utálok az ajtó kilincset keresgélni mely a költészet kilincsvé vált inkább mások kerestek föl engem – gyere közénk politizálni – nyaggattak – a magyar írók költők értelmiségiek be vannak tojva azok is leléptek akik nem kaptak behívót – majd akkor megyek közétek ha az első délvideki magyar író becsukják – ráztam le őket kelleltenül addig békén is hagytak amíg egyik következetesen politizáló íróársamat a bajban be nem csukták – zokszó nélkül mentem közéjük és jött az első többpárti választás és láss csodát: közösségként létezni kezdett ami addig nem létezett kis időre átéltük

az együvé tartozás erejét kényszerét aztán a széthúzás tömény nyomorúságát az árulás a kiszorítási kisszerű gyalázatát közelről láthattam azt is hogy a többség dehogy szeretne szabad lenni hogy a kígyózó szolgálalkúság kiskorúság a zsigerekben lakik szonettekét írtam a kötöttségbe bújva a vers zenéjébe csimraszodva a gyerekek felé fordultam közben új országhatárokkal árajzolták többször a térképeket és közkegyelemben részesültünk elszaporodtak körülöttünk azok kik valahol már rossz szomszédok voltak gyilkosként hősnek érezve magukat a hely szellemével visszaélve az új helyzetet meglovagolva a megtörtéteket meg nem törtétté téve ahogy azt már megszokhattuk ahogy azt már szüleink is megszokhatták a hadiszákmány szerepében közben föl nőttek a gyerekeink és a háború kezdetén elültetett fáink betakarják az eget

